



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a Mgr. Martina Lachmanna v právní věci
žalobce: **P. T.**
trvale bytem

proti

žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**
se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2015, č. j. MSP-196/2014-ODSK-OTC/25

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ze dne 6. 8. 2015, č. j. MSP-196/2014-ODSK-OTC/25 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **91 Kč** ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám žalobce.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobou, původně podanou u Krajského soudu v Plzni a následně postoupenou Městskému soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) jako soudu místně příslušnému, se

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

žalobce domáhal přezkumu rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ze dne 6. 8. 2015, č. j. MSP-196/2014-ODSK-OTC/25 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný zamítl žádost žalobce o poskytnutí peněžité pomoci podle zákona č. 45/2013 Sb., o obětech trestných činů a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „*zákon o obětech trestných činů*“) pro nesplnění podmínek stanovených v ustanovení §§ 24 odst. 1 a 26 odst. 1, 2 zákona o obětech trestných činů.

II. Napadené rozhodnutí

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že se žalobce domáhal poskytnutí peněžité pomoci obětem trestných činů v paušální částce s tvrzením, že se stal obětí trestného činu, kterým mu bylo způsobeno ochrnutí levé horní poloviny těla včetně levé paže, měl šrouby v čelistech a byl hospitalizován ve Fakultní nemocnici Lochotín.

3. Ze spisu Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje č. j. KRPP-80007/TČ-030506-VDN žalovaný zjistil, že žalobce byl dne 14. 5. 2013 kolem 22:00 zasažen vozidlem tovární značky Peugeot Partner uprostřed vozovky ulice Tylova v Plzni ve směru od ulice Korandova k ulici Koperníkova, kde žalobce klečel. Žalobce přitom utrpěl frakturu čelisti vlevo, poranění pažní pleteně vlevo projevující se sníženou hybností levé horní končetiny přesahující sedm dnů, byl hospitalizován v době od 15. 5. do 16. 5. 2013 na neurochirurgii a následně do 23. 5. 2013 na stomatologické klinice, poté byl propuštěn do domácího léčení s tím, že mohl jíst pouze kašovitou stravu. V 22:45 byl proveden odběr krve a moči žalobce a rozbořem byl zjištěn výskyt 3,10 g/kg alkoholu v krvi a výskyt amfetaminových derivátů o koncentraci vyšší než 8 mg/l. Věc předmětné dopravní nehody a ublížení na zdraví z nedbalosti policejní orgán odložil, neboť nešlo o podezření z přečinu a nebylo na místě věc vyřídit jinak. Vozidlo jelo rychlostí 35 km/h, u řidiče nebyl zjištěn výskyt alkoholu, nebyla zjištěna ani technická závada na vozidle, šlo o přímý úsek, pro odvrácení střetu měl řidič dostatečný časový prostor 2,4 sekundy, avšak řidiči se otevřel výhled k chodci až po odbočení vozidla před ním, kvůli odvrácení oslnění protijedoucím vozidlem (jehož řidič byl zjištěn) řidiči běžně směřují zrak k pravému okraji vozovky a řidič soustředil pozornost na skupinku chodců při pravém okraji vozovky. Podle policejního orgánu nebyl žalobce schopen odvrátit střet s vozidlem vzhledem ke značnému ovlivnění návykovými látkami.

4. Ze spisu Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje č. j. KRPP-87743/TČ-2013-030517 žalovaný zjistil, že podle kamerového záznamu došlo k fyzickému napadení žalobce dne 14. 5. 2013 kolem 22:07. Policejní orgán z vysvětlení žalobce zjistil, že žalobce byl asi od 15:00 do 18:00 v restauračním zařízení Impuls v Plzni, kde konzumoval alkohol; pamatuje si pouze, že odcházel a poté, že byl v nemocnici. K fyzickému napadení si žalobce nic nepamatoval. Policejní orgán odložil věc podezření ze spáchání přečinu výtržnictví a pokusu ublížení na zdraví, kterého se měli dopustit neznámí pachatelé společným fyzickým napadením žalobce, když jej jeden z pachatelů udeřil kopem nohou pravděpodobně do oblasti hlavy či horní poloviny těla, a následně jej nechali ležet na zemi uprostřed vozovky, v důsledku čehož byla poškozenému způsobena přesně nezjistitelná zdravotní újma.

5. Žalovaný tedy konstatoval, že dopravní nehodě podle policejního orgánu předcházela fyzická potyčka žalobce a dalších dvou až tří osob, které žalobce opakovaně udeřily do oblasti obličeje a poté, co žalobce upadl na vozovku, jej jeden z pachatelů udeřil kopem nohou pravděpodobně do oblasti hlavy či horní poloviny těla, přičemž žalobce

zůstal ležet na vozovce a když se po chvilce pokoušel zvednout, byl sražen projíždějícím vozidlem. Vzhledem k tomu nebylo možné zjistit, jaká poranění byla žalobci způsobena fyzickým útokem neznámých osob, když následně došlo ke způsobení závažnějších poranění vlivem střetu horní poloviny těla žalobce s vozidlem. Podle policejního orgánu jednání neznámých pachatelů nesměřovalo k cílenému vrhnutí žalobce pod projíždějící automobil, protože dle kamerového záznamu je zřejmý dostatečný časový prostor mezi ukončením útoku a následnou dopravní nehodou.

6. Žalovaný po provedeném dokazování neshledal naplnění podmínek ustanovení § 26 odst. 1, 2 zákona o obětech trestných činů a tedy neměl žalobce za oprávněnou osobu a za obět podle ustanovení §§ 2 odst. 2 a 24 odst. 1 zákona o obětech trestných činů. Podle žalovaného z uvedených ustanovení vyplývá, že aby bylo možno považovat osobu za obět trestného činu, je třeba, aby došlo ke spáchání trestného činu, v jehož důsledku takové osobě vznikla škoda na zdraví. Úvaha o tom spadá podle žalovaného do kompetence orgánů činných v trestním řízení. Podle žalovaného bylo poškození zdraví žalobce ovlivněno dvěma skutky, které se staly dne 14. 5. 2013 v krátkém časovém odstupu - nejdříve na žalobce zaútočily dvě až tři osoby, jejichž jednání policejní orgán kvalifikoval jako pokus přečinu ublížení na zdraví, kdy následky není možné zjistit, protože zranění popsaná v lékařských zprávách vznikla při dopravní nehodě. Žalovaný konstatoval, že žalobce prokazatelně utrpěl frakturu čelisti vlevo, poranění pažní pleteně vlevo projevující se sníženou hybností levé horní končetiny, s nimiž byl hospitalizován od 14. 5. 2013 do 23. 5. 2013, podstoupil operaci, nosil krční límec a musel požívat pouze kašovitou stravu. Tato zranění byla podle žalovaného dána do příčinné souvislosti s dopravní nehodou a žádné z utrpěných zranění nebylo dáno do příčinné souvislosti s útokem kvalifikovaným jako pokus přečinu ublížení na zdraví, přičemž navíc mezi tímto útokem a dopravní nehodou byl „*dostatečný časový odstup, aby [žalobce] opustil vozovku (což [žalobci] jistě ztěžovala silná opilost a působení drog)*.“ Žalovaný tedy uzavřel, že zranění žalobce vzniklo v důsledku střetu s vozidlem, kdy k tomuto došlo nikoli trestným činem.

III. Žaloba a vyjádření k žalobě

7. Žalobce v žalobě ze dne 18. 8. 2015 nesouhlasil s tím, že se na něj odškodné nevztahuje, protože poranění paže mu způsobil náraz automobilu, a nikoliv předcházející fyzické napadení. Žalobce měl za to, že nebýt fyzického napadení, nebylo by jej srazilo projíždějící vozidlo. Žalovaný dle názoru žalobce přehlédl nebo ignoroval vztah mezi příčinou a důsledkem. Žalobce uvedl, že se nachází ve výkonu trestu, neobdržel žádné odškodnění a vidina existence s poškozenou paží je pro něj tíživá.

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 6. 11. 2015 uvedl, že podstatou sporu je, zda žalobci vznikla újma na zdraví v příčinné souvislosti s trestným činem. Žalovaný rekapituloval skutkové okolnosti zjištěné z obou policejních spisů a z nich dovozené závěry (městský soud tyto pasáže do rekapitulace nezahrnul, neboť se shodují s textem odůvodnění napadeného rozhodnutí). Žalovaný uvedl, že příčinná souvislost mezi fyzickým napadením a sražením žalobce vozidlem byla přetržena časovým odstupem mezi koncem fyzického napadení a nárazem vozidla, kdy mezi útokem a dopravní nehodou byl dostatečný časový odstup, aby žalobce opustil vozovku, což mu objektivně ztěžovala, ne-li znemožňovala, silná opilost a působení drog. Žalovaný setrval na tom, že zranění žalobce, vzniklé střetem s vozidlem, vzniklo v důsledku nikoli trestného činu a že ačkoliv došlo ke spáchání trestného činu (přečinu pokusu ublížení na zdraví ve formě spolupachatelství), tak v jeho důsledku žalobci újma na zdraví nevznikla. Žalovaný měl za to, že pokud by byla

dána příčinná souvislost mezi fyzickým napadením a zraněními žalobce, nebyl by skutek spočívající v napadení žalobce neznámými pachateli kvalifikován policejním orgánem jako přečin pokusu ublížení na zdraví spáchaný ve spolupachatelství, ale jako těžké ublížení na zdraví spáchané ve spolupachatelství.

9. Ve vyjádření ze dne 17. 11. 2015 doručeném Krajskému soudu v Plzni dne 20. 11. 2015 žalobce poukázal na to, že jeho levá paže je plně nefunkční a že částka 500.000 Kč představuje nejnížší možnou částku proplácenou pojišťovnou za úraz. Žalobce navrhl, aby soud uložil žalovanému předložit spisy, které obsahují všechny relevantní podklady. Žalobce uvedl, že je napadené rozhodnutí nesprávné, protože závěry žalovaného jsou nelogické. Závěr, že mezi fyzickým napadením a dopravní nehodou byl dostatečný časový odstup k tomu, aby opustil vozovku, měl žalobce za absurdní. Zmíněný časový odstup byl podle žalobce 150 vteřin a za tu dobu – po fyzickém napadení i ranami do hlavy – se žalobce stihl jen zvednout, přičemž byl dezorientovaný. Žalobce zastával názor, že kdyby nebyl fyzicky napaden, nebyl by zraněný ani v rámci dopravní nehody.

10. V další replice ze dne 1. 12. 2015, doručené městskému soudu dne 3. 12. 2015, žalobce uvedl, že se žalovaný postupoval bez jakéhokoli objektivního zjištění a znalosti místní a časové shody. Žalobce poukázal na to, že látka metamfetamin neutralizovala účinky alkoholu a že se jeho organismus dostal do stavu zvýšené aktivity. Do vozovky se žalobce dostal v důsledku fyzického napadení neznámými pachateli a v tuto chvíli se stal obětí trestného činu. Z kamerového záznamu dle žalobce vyplývá, že nejméně jeden úder nohou byl veden do oblasti hlavy a následkem toho utrpěl otřes mozku a zůstal ležet na vozovce. Žalobce nesouhlasil s tím, že měl dostatek času dostat se mimo vozovku.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud rozhodl o věci bez jednání, neboť shledal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a je zatíženo vadou skutkových zjištění, která vyžadují zásadní doplnění. Napadené rozhodnutí tak městský soud zrušil podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

12. Skutkové okolnosti případu mezi stranami nejsou sporné. Dne 14. 5. 2013 kolem 22:00 byl žalobce fyzicky napaden dvěma až třemi osobami v Plzni na ulici Tylova před domem č. p. 47, a to včetně úderu nohou do oblasti hlavy či horní poloviny těla. Není známo a z podkladů ani nevyplývá, jakou konkrétní újmu na zdraví žalobce utrpěl pouze v důsledku tohoto fyzického napadení. Naopak z podkladů vyplývá, že po tomto útoku útočníci nechali žalobce ležet na vozovce, žalobce se pokusil vstát a ve chvíli, kdy byl v pozici v kleku, jej srazilo vozidlo. Zranění žalobce (zejm. fraktura čelisti vlevo, poranění pažní pleteně vlevo projevující se sníženou hybností levé horní končetin, hospitalizace od 14. 5. 2013 do 23. 5. 2013, operace dne 17. 5. 2013, nasazení krční límce, konzumace pouze kašovitě stravy po určité době) žalovaný dával pouze do souvislosti se srážkou vozidlem. Rozbor moči a krve, které žalobci byly odebrány v 22:45, prokázal přítomnost alkoholu a amfetaminů (3,10 g/kg alkoholu v krvi a výskyt amfetaminových derivátů o koncentraci vyšší než 8 mg/l).

13. Orgán činný v trestním řízení kvalifikoval popsané fyzické napadení žalobce dvěma až třemi osoba jako přečin výtržnictví a pokus přečinu ublížení na zdraví ve formě spolupachatelství podle relevantních ustanovení zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, v rozhodném znění, avšak věc usnesením Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ze dne 19. 7. 2013, č. j. KRPP-84743-23/TČ-2013-030517 odložil podle ustanovení § 160 trestního řádu, protože se nepodařilo zjistit pachatele.

14. Věc následného střetnutí žalobce s vozidlem orgán činný v trestním řízení usnesením Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ze dne 27. 1. 2014, č. j. KRPP-80007-12/TČ-2013-030506-VDN odložil, neboť nešlo o podezření z přečinu a nebylo na místě věc vyřídit jinak, tj. nejednalo se o trestný čin.

15. Žalobce poté dne 10. 6. 2014 požádal o poskytnutí peněžité pomoci podle zákona o obětech trestných činů. Tuto žádost žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl, přičemž na str. 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěl k těmto dílčím závěrům:

- a) újma na zdraví žalobce je v příčinné souvislosti se střetnutím žalobce s vozidlem, což však nebylo kvalifikováno jako trestný čin, a proto nelze dovodit naplnění podmínek ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) či b) zákona o obětech trestných činů,
- b) újmu na zdraví způsobenou fyzickým napadením dvěma až třemi nezjištěnými osobami (tj. pokusem přečinu ublížení na zdraví) nelze zjistit, protože zranění popsaná v lékařských zprávách vznikla při střetu žalobce s vozidlem, a
- c) újma na zdraví nebyla dána do příčinné souvislosti s fyzickým napadením kvalifikovaným jako pokus přečinu ublížení na zdraví, přičemž navíc mezi tímto útokem a dopravní nehodou byl dostatečný časový odstup, aby žalobce opustil vozovku, což mu ztěžovala opilost a působení drog.

16. Žalobce v žalobě rozporuje pouze poslední ze závěrů uvedený výše pod písm. c). Žalobce tvrdí, že nebyť fyzického napadení ze strany dvou až tří nezjištěných osob, nenacházel by se na vozovce, nestřetl by se s vozidlem a neutrpěl by újmu na zdraví bezprostředně způsobenou nárazem vozidla. Nárazně žalobce rozporuje i to, že měl dostatečný časový prostor k opuštění vozovky, tj. skutečnost, ve které žalovaný shledal důvod pro přetržení příčinné souvislosti mezi fyzickým napadením a stretem žalobce s vozidlem.

17. V posuzované věci je tedy spornou otázkou, zda žalobce lze považovat ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) a b) zákona o obětech trestných činů za oběť, které bylo v důsledku trestného činu ublíženo na zdraví či které byla způsobena těžká újma na zdraví.

18. Je již notorií, že v otázce příčinné souvislosti mezi protiprávním jednáním škůdce a trestněprávními následky tohoto jednání vychází bohatá soudní judikatura i trestněprávní teorie z tzv. teorie podmínky. Nejvyšší soud České republiky např. v usnesení ze dne 20. 1. 2016, sp. zn. 7 Tdo 1626/2015 vyložil, že „učení o příčinném vztahu vychází z teorie podmínky a je založeno na tom, že příčinou je každý jev, bez něhož by jiný jev vůbec nenastal nebo by alespoň nenastal tím způsobem, jakým nastal (*condicio sine qua non*). Je-li zkoumán příčinný vztah v rámci trestní odpovědnosti, pak z uvedené zásady vyplývá, že jakákoli podmínka, bez níž by následek nenastal, je příčinou v trestněprávním smyslu. Pojetí příčinnosti, které je založeno na teorii podmínky, by ovšem mohlo vést k nepřiměřeně široce vymezené odpovědnosti. Teorie podmínky je proto korigována zásadou umělé izolace jevů a zásadou gradace příčinné souvislosti. To znamená, že v příčinném vztahu je třeba izolovat

jednání jako trestněprávní příčinu na straně jedné a trestněprávní následek na straně druhé. Příčinná souvislost musí být zkoumána vždy konkrétně na základě okolností daného případu a v tomto rámci je nutné zdůraznit hlavní a rozhodující příčiny, což ovšem neznamená, že jen ty jsou právně relevantní a že z rámce příčinného vztahu je možno zcela vyloučit vedlejší či podřadné příčiny. Jednotlivé příčiny nemají pro způsobení následku stejný význam a jejich odstupňování je podstatou zásady gradace příčinné souvislosti. Uplatnění této zásady se promítá do požadavku, aby jednání pachatele bylo z hlediska způsobení následku příčinou dostatečně významnou.“

19. Konkrétně poté Nejvyšší soud v citovaném usnesení uvedl, že „k závěru o příčinném vztahu mezi jednáním a následkem postačí, že pachatel svým jednáním vyvolal byť i jen jednu z podmínek, jež měly vzápětí následek. Příčinou následku je každá okolnost, která samostatně nebo ve spojení s jinou okolností přivodila následek. Pachatel způsobí následek, jestliže jeho protiprávní jednání je v řetězu příčin takovou složkou, bez které by k následku nedošlo nebo bez které by se jeho nebezpečí alespoň snížilo. Není rozhodné, zda jednání pachatele bylo příčinou, která byla způsobilá přivodit následek bez dalšího sama o sobě, anebo jen ve vzájemném spolupůsobení s jinou příčinou. Jednání pachatele má povahu příčiny i tehdy, když kromě něj k následku vedlo jednání další osoby nebo jiná skutečnost, jež spolupůsobila při vzniku následku, pokud jednání pachatele zůstává takovou skutečností, bez níž by k následku nebylo došlo. Příčinná souvislost je totiž dána také v případě, že vedle příčiny, která bezprostředně způsobila následek, působila ještě další příčina. I když je jednání pachatele jedním článkem řetězu příčin, které způsobily následek, je příčinou následku také tehdy, pokud by následek nenastal bez dalšího jednání třetí osoby, avšak jednání pachatele tu musí být dostatečně významnou příčinou.“

20. Městský soud proto v dalším přezkoumal shromážděné podklady a následné úvahy žalovaného o příčinném průběhu vedoucího ke škodě na zdraví žalobce.

21. Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje v usnesení ze dne 27. 1. 2014, č. j. KRPP-80007-12/TČ-2013 uvádí, že: „vlivem potyčky byl [žalobce] hozen nezjištěnými osobami do jízdního pruhu vozovky Tylovy ulice pro směr jízdy k ulici Koperníkova, kde zůstal ležet.“ (str. 3 citovaného usnesení, potvrzení doplněno městským soudem). Prvotní skutečností, která přispěla k finální škodě na zdraví žalobce, tak byl zcela zřejmě fyzický útok několika osob na žalobce, neboť následkem tohoto útoku se žalobce nacházel na silnici v jízdním pruhu a zůstal v něm ležet. Druhou zjištěnou a prokázanou skutečností ve věci je střet žalobce, který se po útoku stále nacházel na silnici v jízdním pruhu, s jedoucím vozidlem. Pokud by žalobce po fyzickém napadení nezůstal ležet na vozovce, nemohlo by tamtéž ani dojít ke střetu žalobce s vozidlem.

22. Jak již bylo uvedeno výše, žalovaný v této situaci nicméně neshledal, že by škoda na zdraví žalobce následkem střetu s automobilem byla v příčinné souvislosti s útokem osob na žalobce. Zdůraznil, že mezi útokem a dopravní nehodou byl dostatečný časový odstup, aby žalobce mohl opustit vozovku, což mu však ztížil i stav ovlivněný omamnými látkami. Právě tento časový odstup tedy žalovaný hodnotil jako skutečnost, která způsobila přetržení příčinné souvislosti mezi útokem na žalobce a škodou na jeho zdraví.

23. Nejvyšší soud v usnesení ze dne 26. 7. 2016, sp. zn. 6 Tdo 903/2016 zdůraznil, že mezi jednáním pachatele a následkem (účinkem) může dojít i k tzv. přerušení příčinné souvislosti. Podle tohoto usnesení „*se příčinná souvislost přeruší (nedospěje až k účinku), pokud do příčinného průběhu vstoupí další vylučná a samostatná příčina, která způsobila účinek bez ohledu na jednání pachatele, jestliže pachatel takový průběh u úmyslných trestných činů*

nepředvídal jako možný (a nebyl s ním ani srozuměn) a u nedbalostních deliktů ani předvídat neměl a nemohl" (srov. ŠÁMAL, P. a kol. Trestní právo hmotné. 7. vydání Praha: Wolters Kluwer, a.s., 2014, s. 143, obdobně např. i KRATOCHVÍL, V. a kol. Trestní právo hmotné. Obecná část. 2. vydání, Praha: C. H. Beck, 2012 s. 264).“

24. V závěru, že žalobce měl dostatečný časový odstup, aby po prvotním útoku opustil vozovku, což mu ztěžovala silná opilost a působení drog, však městský soud postrádá již prvotní úvahu žalovaného o tom, jaký byl podle jeho názoru „vhodný“ časový odstup, aby žalobce po útoku na svou osobu byl schopen vozovku ještě bezpečně opustit.

25. Městskému soudu tento závěr nevyplynul ani ze správního spisu, když v usnesení Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ze dne 19. 7. 2013, č. j. KRPP-84743-23/TČ-2013-030517 se k tomu pouze neurčitě uvádí, že: „[...] dle rozboru zajištěného kamerového záznamu je zřejmý dostatečný časový prostor mezi ukončením útoku a následnou dopravní nehodou.“ (str. 2 citovaného usnesení).

26. Městský soud podotýká, že z již dostupných skutkových zjištění vyplývá, že a) žalobce byl fyzicky napaden skupinou dvou až tří osob, včetně úderu nohou do oblasti hlavy či horní poloviny těla, b) žalobce byl pod vlivem alkoholu a drog, a c) v době nárazu vozidla byl žalobce v poloze v kleku. Ze žalovaného rozhodnutí vyplývá, že časový odstup od konce útoku na žalobce (22:07) a srážkou s vozidlem (22:10) činí ca 3 minuty.

27. Správní spis v této souvislosti neobsahuje žádný podklad k tomu, v jaké míře útok (vedený mj i na hlavu a horní část trupu těla) žalobce paralyzovaly a jak přitom alkohol a jiné omamné látky ovlivnily senzomotorické schopnosti žalobce. Pokud jde o vliv alkoholu a drog na schopnost žalobce za daných okolností vstát a opustit vozovku, žalovaný nevyhodnotil jejich individuální a kumulativní účinek (byť hodnoty alkoholu a drog byly zjištěny odběrem krve), nebyla zohledněna míra intoxikace a typ drogy (různé drogy mají různé účinky – tlumící, povzbuzující, halucinogenní atd.). Pokud jde o fyzické napadení, nebylo přihlédnuto k tomu, jaká zranění mohl žalobce utrpět a jak mohla ovlivnit jeho schopnost vstát (pokud byl žalobce zasažen do oblasti hlavy, mohlo dojít i k zásahu do oblasti vnitřního ucha s vlivem na schopnost určení polohy a udržení rovnováhy). To, že byl žalobce v době nárazu v poloze v kleku, by mohlo svědčit i o tom, že žalobce sice byl schopen vstát, avšak nikoliv dostatečně rychle.

28. Městský soud respektuje to, že obě události se uskutečnily jen v krátkém časovém sledu po sobě a tudíž je obtížné rozlišení rozsahu zranění, která byly žalobci způsobeny již útokem na jeho osobu. Z podkladů (usnesení Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ze dne 19. 7. 2013, č. j. KRPP-84743-23/TČ-2013-030517) nicméně vyplývá, že tento útok byl zdokumentován kamerovým systémem (videozáznam není součástí spisu); z něj by mělo podle názoru městského soudu vyplývat alespoň tolik, jakou intenzitou byl útok vůči žalobci veden, v jakém stavu se žalobce po útoku zjevně nacházel a jaké byly jeho první reakce. Pokud např. žalovaný dovozuje, že opuštění vozovky bylo pro žalobce ztěženo vlivem omamných látek, nabízí se srovnání motoriky žalobce před, při a po útoku a tedy závěr, zda pohyblivost žalobce mohla zásadně být ovlivněna útokem. Pro závěr o tom, že časový odstup od útoku mohl způsobit přetržení příčinné souvislosti, by svědčilo, pokud by žalobce zcela bez zjevných obtíží mohl vozovku po útoku opustit, avšak tak neučinil. Naopak, pokud by bylo patrné, že žalobce po útoku vstává jen obtížně, působí dezorientovaně a teprve se z útoku „vzpamatovává“ to vše v časovém úseku ca 3 minuty po

útoku, svědčilo by to naopak závěru, že příčinná souvislost mezi útokem osob a škodou na zdraví žalobce přetržena nebyla.

29. Městský soud nicméně v odůvodnění rozhodnutí postrádá právě takové objasnění, zda žalobce za daných okolností (tj. ve stavu po útoku fyzických osob, který jej vynesl do prostoru jízdního pruhu, kde byl bez pomoci ponechán) vůbec byl (či mohl být) schopen v nezbytném „bezpečném“ časovém intervalu od ukončení fyzického napadení do nárazu vozidla vůbec vstát a vozovku opustit.

30. Výše uvedené posouzení je pak podle názoru městského soudu nutné vztáhnout také k možnému naplnění podmínek ustanovení § 29 písm. a) zákona o obětech trestných činů, podle kterého platí, že: „*peněžitá pomoc stanovená podle § 28 může být snížena nebo se nepřizná s přihlédnutím k sociální situaci oběti a k tomu, do jaké míry oběť spoluzavinila vznik újmy.*“, tj. zda je v posuzované věci dáno spoluzavinění na straně žalobce (jde o posouzení otázky tzv. gradace příčinné souvislosti). Městský soud taktéž podotýká, že na překážku uspokojení nároků žalobce není ani to, že trestný čin pokusu o ublížení na zdraví byl odložen. Podle ustanovení § 26 odst. 2 písm. b) zákona o obětech trestných činů v těchto případech platí, že nejsou-li na základě výsledku šetření orgánů činných v trestním řízení důvodné pochybnosti o tom, že se stal trestný čin, v důsledku kterého byla oběti způsobena smrt, škoda na zdraví nebo nemajetková újma, peněžitá pomoc se poskytne také tehdy, jestliže se pachatele nepodařilo zjistit.

31. Městský soud proto shledal závěry žalovaného ohledně objasnění příčinné souvislosti mezi fyzickým napadením žalobce ze strany dvou až tří nezjištěných osob a újmou na zdraví žalobce bezprostředně způsobenou nárazem vozidla za nedostatečně podložené skutkovými zjištěními a dále v úvaze žalovaného neshledal dostatek důvodů pro přezkoumání závěru, že mezi útokem a srážkou s vozidlem existoval dostatečný časový odstup pro opuštění vozovky.

32. V tomto směru je v projednávané věci skutkový stav podle názoru městského soudu zjištěný nedostatečně a vyžaduje zásadní doplnění ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Závěr žalovaného o neexistenci příčinné souvislosti mezi útokem fyzických osob a škodou na zdraví žalobce shledal městský soud nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

33. Na základě všech shora uvedených skutečností městský soud shledal žalobu důvodnou, a proto zrušil napadené rozhodnutí pro vady podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Věc proto podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

34. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení se žalovaný při posuzování žádosti žalobce bude znovu zabývat tím, zda je dána příčinná souvislost mezi fyzickým napadením žalobce a prokázanou újmou na zdraví žalobce, což následně zohlední v posouzení žalobcova tvrzeného nároku na peněžitou pomoc podle zákona o obětech trestných činů.

35. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, má tedy právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které

důvodně vynaložil, proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl od soudního poplatku osvobozen na základě ustanovení § 11 odst. 2 písm. l) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v rozhodném znění, soudní poplatek tedy není součástí nákladů řízení. Ze soudního spisu poté vyplynuly toliko důvodně vynaložené náklady žalobce za poštovné za podání žaloby a další dvě podání v celkové částce $13 + 39 + 39 = 91$ Kč. Městský soud tedy žalobci přiznal náhradu nákladů řízení v tomto rozsahu a k její výplatě stanovil žalovanému přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. října 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu